

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL

AWARD

Case No. 11102

Chamber Three

پرونده شماره ۱۱۱۰۲

شعبه سه

حکم شماره ۳-۱۱۱۰۲-۴۵۶

دیوان داوری دعاوی ایران - ایالات متحده

اوشن - آر کارگو کلیمز، اینکورپوریتد،

ادعای کمتر از ۲۵۰،۰۰۰ دلار مطروح توسط

ایالات متحده امریکا،

خواهان،

- و -

جمهوری اسلامی ایران،

خوانده.

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دیوان داوری دعاوی ایران - ایالات متحده
FILED	ثبت شد
DATE	15 DEC 1999
	تاریخ ۱۳۶۸ / ۹ / ۲۴

حکم

اول - پیشگفتار و گردش کار

۱ - خواهان، اوشن - ار کارگو کلیمز، اینکورپوریتد، ("خواهان") حسب اظهار، یک شرکت آمریکایی است که طبق قوانین ایالت نیویورک تشکیل شده است. در تاریخ ۲۹ دیماه ۱۳۶۰ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۲] ایالات متحده ادعایی از طرف خواهان علیه جمهوری اسلامی ایران ("خوانده") طرح و طی آن، وجوه پرداختی به بیمه‌گذاران بابت مفقود شدن یا خسارت وارده به سه محموله در جریان حمل بوسیله خطوط کشتیرانی ایران اکسپرس را مطالبه کرد (۱). خواهان ادعا را به عنوان نماینده یک شرکت بیمه فرانسوی مطرح کرده است.

۲ - خواهان خواستار مبلغ ۴,۸۴۴/۵۶ دلار آمریکا (۲) به اضافه بهره و هزینه دادرسی است.

۳ - در تاریخ ۱۱ خردادماه ۱۳۶۶ [اول ژوئن ۱۹۸۷] دیوان مقرر کرد که خواهان یک دادخواست تکمیلی همراه با هر مدرکی که مایلت بدان استناد نماید، به ثبت برساند. در تاریخ هشتم مهرماه ۱۳۶۶ [۳۰ سپتامبر ۱۹۸۷] خواهان مدرکی تحت عنوان "تقاضا می‌شود که دیوان مقدماتاً درباره صلاحیت خود تصمیم اتخاذ فرماید"، ثبت کرد.

۴ - خوانده در پاسخ به دستورهای مورخ ۱۲ اسفندماه ۱۳۶۶ و هشتم فروردین ماه، دهم خردادماه و ۲۱ تیرماه ۱۳۶۷ [دوم و ۲۸ مارس، ۳۱ مه و ۱۲ ژوئیه ۱۹۸۸]

۱- بعداً ادعای مربوط به دو محموله مسترد گردید.

۲- مبلغی که بدو^۱ مطالبه شده بود -/۱۰,۶۰۰ دلار آمریکا بود.

دیوان، «لایحه [دولت جمهوری اسلامی ایران] درباره صلاحیت دیوان» را به ثبت رساند و طی آن اعلام کرد: «به نظر خوانده، دیوان داوری صلاحیت رسیدگی به این دعوی را ندارد.»

دوم - واقعیات و اظهارات

۵ - ادعای پرونده حاضر، مربوط است به معقود شدن و خسارت وارده ادعایی به یک محموله قهوه که طبق قرارداد حملی که حسب ادعا در ۲۸ شهریورماه ۱۳۵۷ [۱۹] سپتامبر ۱۹۷۸] (۳) منعقد گردیده بود، بوسیله یک کشتی متعلق به خطوط کشتیرانی ایران اکسپرس برای گیرنده‌ای در نیویورک حمل می‌شده است. خطوط کشتیرانی ایران اکسپرس حسب اظهار [خواهان]، شرکتی است که تحت کنترل دولت ایران قرار دارد. گیرنده، ای‌سی‌ال‌آی اینترنشنال، اینکورپوریتد («اکلی»)، حسب ادعای خواهان، تبعه ایالات متحده است.

۶ - اکلی محموله مزبور را نزد یک شرکت بیمه در فرانسه بیمه کرده بود و از آن شرکت بابت خسارات وارده مطالبه غرامت کرد. شرکت بیمه پس از حصول اطمینان از خسارت وارده، به خواهان، به عنوان کارگزار بیمه‌گر دستور داد که خسارت بیمه را به اکلی بپردازد. خسارت مزبور حسب ادعا طبق یک توافق شفاهی بین خواهان و بیمه‌گر پرداخت گردید. مدرکی حاکی از اینکه مبلغ ۴،۸۴۴/۵۶ دلار آمریکا در سال ۱۹۷۶ بوسیله خواهان به اکلی پرداخت شده، به دیوان تسلیم گردیده است.

۷ - خواهان اظهار می‌دارد که با پرداخت خسارت به اکلی، قائم مقام وی گردیده و تحت این عنوان حق دارد دعوای اکلی را تعقیب کند. خواهان می‌افزاید که بدین

منظور در دادگاههای ایالات متحده به نام اکللی اقامه دعوا کرد، ولی دعوای مذکور با اجرای بیانیه‌های الجزیره در سال ۱۹۸۱ به حالت تعلیق درآمد.

۸ - به ویژه، خواهان اظهار می‌دارد که به استناد خسارت پرداخت شده و موافقتنامه جانشینی مندرج در قرارداد اصلی بیمه بین اکللی و بیمه‌گر، بیمه‌گر قائم مقام کلیه حقوق اکللی در برابر خطوط کشتیرانی ایران اکسپرس، منجمله حق طرح دعوا در این دیوان شده است. بدین ترتیب، خواهان اظهار می‌دارد که به مجرد پرداخت خسارت به اکللی و طبق توافق شفاهی که وی حسب ادعا با بیمه‌گر بعمل آورده، حق و وظیفه تعقیب دعوای حاضر و دریافت درصدی از وجوه متعلقه را کسب کرده است. خواهان اظهار می‌دارد که حق اقامه دعوا، بدین ترتیب از اکللی یعنی مالک اصلی امریکایی، به خواهان منتقل شده است، "بدون آنکه وقفه‌ای در تداوم تابعیت ادعاها" بوجود آمده باشد.

۹ - بالاخره، خواهان اظهار می‌دارد که از زمان پرداخت خسارت، به موجب حق قراردادی ادعایی خود در سهم شدن در مبلغ وصولی، صاحب علاقه و نفعی واقعی و پابرجا در این دعوا بوده است. خواهان تصدیق می‌کند که بخشی از چنین خسارتی، به بیمه‌گر تعلق خواهد گرفت که به مفهوم بیانیه حل و فصل دعوای، تبعه ایالات متحده نمی‌باشد.

۱۰ - خواهان تصدیق می‌کند که باتوجه به آراء^۴ و نظرات بعدی دیوان درخصوص موضوع تداوم مالکیت ادعاها، سئوالاتی راجع به صلاحیت دیوان نسبت به ادعای حاضر مطرح می‌شود. با اینکه خواهان تعقیب دعوا در محاکم ایالات متحده را برای خود محفوظ نگه داشته، ولی اظهار می‌دارد که تنها پس از ثبوت عدم صلاحیت دیوان، می‌تواند به چنین امری اقدام کند و از اینرو تقاضا دارد که مقدماتاً راجع به موضوع صلاحیت تصمیم گرفته شود.

۱۱ - خوانده علیه اعمال صلاحیت دیوان نسبت به این پرونده دو استدلال اقامه کرده است. استدلال اول اینکه، خواهان بعد از ۲۹ دیماه ۱۳۶۰ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۲] ادعای جدیدی را به دادخواست افزوده است، زیرا که در دادخواست اولیه اظهار داشته بود که مستقیماً موافقتنامه‌ای با خطوط کشتیرانی ایران اکسپرس منعقد کرده، ولی متعاقباً خواهان استدلال خود را تغییر داده، از جانب بیمه‌گر خارجی مطالبه خسارت کرده است.

۱۲ - ثانیاً، خوانده اظهار می‌دارد که مدارک و شهادتنامه‌های خود خواهان روشن می‌سازد که خواهان "صاحب دعوی یا قائم مقام صاحب دعوی نبوده، بلکه به عنوان نماینده و برمبنای یک توافق شفاهی عمل می‌کند و حق‌العمل وی درصدی از خسارات وصول شده می‌باشد." بدین ترتیب، دعوا هنوز به بیمه‌گر فرانسوی تعلق دارد و چون خواهان ادعا نمی‌کند که بیمه‌گر فرانسوی تحت کنترل اوست تا بتواند ادعای غیر مستقیمی از طرف وی اقامه نماید، بنابراین خواهان حق طرح دعوا در برابر دیوان ندارد.

۱۳ - خوانده از دیوان درخواست کرده است که ادعای حاضر را به دلیل فقد صلاحیت رد کند و حکم به پرداخت هزینه‌های دادرسی به نفع وی بدهد.

۱۴ - دیوان موضوع صلاحیت خود را نسبت به ادعاهای حاضر، به عنوان یک امر مقدماتی مورد رسیدگی قرار می‌دهد.

سوم - صلاحیت

۱۵ - دیوان متذکر می‌گردد که اخیراً در پرونده اوشن - ار کارگو کلیمز، اینکوریوریتد و جمهوری اسلامی ایران حکم شماره ۳۰۰۰ - ۱۱۴۲۹ - ۴۵۵ مورخ ۹/۲۴/۱۳۶۸ [۱۵۰]

دسامبر ۱۹۸۹] به موضوع تقریباً "مشابهی راجع به صلاحیت خود رسیدگی کرده و در آن نتیجه گرفته است که نسبت به آن ادعا فاقد صلاحیت است. گرچه راجع به آن پرونده در یکی از مراحل بعدی رسیدگی تصمیم گرفته شد، ولی طرفین آن پرونده، خواهان و خوانده پرونده حاضر هستند، طرفهای معامله اصلی پرونده حاضر نیز طرف های یکی از معاملات اصلی آن پرونده می باشند و ماهیت معامله اصلی نیز یکی است. به ویژه، استدلالات صلاحیتی مطروح توسط خواهان و خوانده، له و علیه حق ادعایی خواهان در طرح این دعوا، همان استدلالاتی است که در پرونده اوشن - ار کارگو (یاد شده در بالا) مطرح گردیده است.

۱۶ - دیوان در پرونده اوشن - ار کارگو کلیمز، اینک نظر داد که خواهان نتوانسته است از نظر بیانیه حل و فصل دعاوی ثابت کند که مالکیت ادعا بجای انتقال به بیمه‌گر خارجی به عنوان اصیل، به خواهان، به عنوان عامل وصول خسارت منتقل شده است. دیوان همچنین نظر داد که از نظر صلاحیتی، خواهان ثابت نکرده است که از طریق جانشینی مستقیم از بیمه‌گذار، حق مالکیت قانونی نسبت به ادعا را به تناسب حق نمایندگی خود تحصیل کرده است. دیوان دلیلی نمی‌بیند که حکم خود را در آن پرونده عیناً به پرونده حاضر تسری ندهد. براین اساس، ادعا به دلیل فقد صلاحیت رد می‌شود.

چهارم - حکم

۱۷ - بنا به مراتب پیشگفته،

دیوان داوری حکمی به شرح زیر صادر می‌کند:

الف - ادعای اوشن - ار کارگو کلیمز، اینکورپوریتد علیه جمهوری اسلامی ایران به

لحاظ فقد صلاحیت رد می‌شود.

ب - هر یک از طرفین باید هزینه‌های داوری مربوط به خود را تقبل کند.

لاهور، به تاریخ ۲۴ آذرماه ۱۳۶۸ برابر با ۱۵ دسامبر ۱۹۸۹

گایتانو آرانجیو - روئیتس

رئیس شعبه سه

بنام خدا

پرویز انصاری معین

ریچارد سی. الیسون